

черно коварство се отвърща и застъпа той, че добро за роденъ край не виждаше. . .

Пакъ заскрибуцахъ колата за походъ; пакъ се заточиха ножове и на друга борба се тури начало.

Съ болка затъгува Балкана, че рана отъ чужда ржка заздравя и лесно тя се забравя. Ала рана отъ рожденъ братъ и кога заздравѣй пакъ боли и никога не се забравя.

Петъръ Габара обори глава отъ мъжа икъмъ Вардара съ вѣрно войнство замина. . . .

Но и тамъ усилията остана напраздно. Букурещъ бѣ избранъ за да се тури край на войната.

XIII.

Жребиято бѣше хвърлено: Сребърна оставаше подъ чужда властъ. . .

Бѣше тжжно есенно утро.

Тежки дъждовни облаци наизснали надъ неразорани ниви; отъ къмъ Дунава се повлѣкла тъмна мъгла, пѣпли по долини къмъ Балкана; а изъ вишинето се отекватъ подскрижени писъци на жерави, потеглили на ята за лѣтовище. Сегисъ-тогисъ повѣва лекъ вѣтъръ и отнися ситни капки отъ зарамилъ въ близки небосклони дъждъ.

Петъръ Габара натоварилъ на кола покъщнина напушаше бащинъ домъ. Бѣгаше той, че не може да търпи чужда властъ въ роденъ край. Даде подъ наемъ имотъ и къща, а покъщнина отнисяше при своя старъ другаръ Андрея Поряза. Тамъ бѣ решилъ да чака той, вѣрвайки, че нѣма много да се мине и правдата ще наддѣлѣ.

Не бѣ се още рпзсъмнало, а бързаше той, по-ранко изъ село ди излѣзе, до като хора изъ мегдана не сж се разщѣкали, че криво му бѣ да отвърща на запитвания и одумки.

— Дано по-скоро се завърнешъ, г-нъ Полковникъ,